

РЕШЕНИЕ

№ 4230

гр. София, 10.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. Х.

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. Х. Гражданско дело № 20231110141975 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена от „Ю.Б.“ АД искова молба срещу Д. И. К., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД с искане да се постанови решение, с което да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: **797,23 лева**, представляваща главница по Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № OV87093/01.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 28.11.2022 г. до окончателно изплащане на вземането и сумата от **80,38 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 21.06.2022 г. до 15.11.2022 г., *за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 13.12.2022 г. по ч.гр.д. 64789/2022 г. по описа на СРС, 180-ти състав.*

Ищецът твърди, че между страните е сключен Договор за кредит № OV87093/01.04.2020 г. Сочи, че на 21.06.2022 г. е настъпил падежът по договора, поради което всички вземания на банката станали изискуеми в пълен размер. Твърди, че до момента не е постъпило плащане от страна на ответника. Претендира и лихва за забава. При тези твърдения моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното.

Производството е по реда на чл. 422 и сл. ГПК като са предявени искиви претенции с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК.

За основателността на заявената искова претенция в тежест на ищеца е да докаже

по делото пълно и главно, че между страните е сключен Договор за кредит № OV87093/01.04.2020 г., по силата на който на ответника е предоставен кредит, в това число и размера на предоставения такъв, че за ответника е възникнало задължение да върне кредита, както и че е настъпил крайният срок за издължаването му.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга.

От приложеното на л. 4 по делото копие на Договор № OV87093/01.04.2022г., за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка се установява, че между страните са възникнали облигационни правоотношения, по силата на които ищцовото дружество, в качеството му на кредитор е предоставило на ответника, в качеството ѝ на кредитополучател, потребителски кредит под формата на овърдрафт по индивидуализираната в чл.1, ал. 1 банкова сметка.

В чл. 2 от договора е уговорен и размера на кредита, а именно 824.00лв.

С клаузата на чл. 4 от договора страните са постигнали съгласие, че кредитополучателят има право да ползва разрешения овърдрафт многократно, изцяло или на части, чрез усвояване на средствата превишаващи салдото по сметката, но в общ размер не по-голям от посочения в чл. 2, като от салдото по сметката, респективно от размера на разрешения овърдрафт се приспадат и дължимите се такси и лихви по настоящия договор.

В чл. 5, ал. 1 е уговорен и срокът на кредита – 21.04.2021г., като в ал. 2 е постигнато съгласие, че срокът за ползване на овърдрафта може да се удължи за период от 12 месеца, считано от датата, следваща датата на изтичане на първоначалния срок.

Не е спорно по делото, че кредитът е изискуем, считано от 21.06.2022г., обстоятелство което намира опора в уговорения в чл. 5 от договора срок и което не се оспорва от ответника както с възражението по чл. 414 ГПК, така и с доводите, формулирани в депозираната от ответника на 22.02.2024г. молба-становище /л. 35 по делото/.

От заключението на вещото лице по допуснатата и изготвена съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като пълно, мотивирано и изготвено от лице, притежаващо нужния опит и професионална квалификация, се установява, че кредитополучателят Д. И. К. е усвоила сума по кредита в общ размер на 18 608.83лв., от които 16 355.00лв. – усвоени чрез теглене на суми от АТМ и 2253.83лв. – усвоени чрез плащане на терминални устройства, като в Таблица № 1 от заключението са индивидуализирали датата на всяко теглене или плащане на пост терминал и размера на усвоената сума.

Видно от заключението на вещото лице непогасеният размер на вземането за главница към датата на изтичане на договора 21.06.2022г., е 797.23лв., като доколкото исковата претенция е заявена именно за тази сума, същата се явява изцяло основателна.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че намира за неоснователно възражението на ответника, формулирано в молбата-становище от 22.02.2024г., че има надплатени суми по изпълнителното дело, доколкото при изслушването в проведеното на 23.02.2023г. открито съдебно заседание, експертът посочи, че при изготвяне на заключението са взети предвид и плащанията по изпълнителното дело, което твърдение намира опора и в обстоятелствената част на заключението по ССЧЕ.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни и възраженията на ответника, че кредитът е нищожен, поради нарушения на индивидуализираните норми

от ЗПК. Процесният Договор за кредит № OV87093/01.04.2020 г. не противоречи на чл. 10, ал. 1 ЗПК доколкото е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин.

Съдът не констатира противоречие и с материалноправната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20 ЗПК, доколкото в чл. 2 от договора е уговорен размера на кредита, в чл. 6 е уговорен размерът и начинът на формиране на дължимата се договорна лихва, а в чл. 4 от договора е уговорено между страните, че кредитополучателят има право да ползва разрешения овърдрафт многократно, изцяло или на части, чрез усвояване на средствата превишаващи салдото по сметката, но в общ размер не по-голям от посочения в чл. 2, като от салдото по сметката, респективно от размера на разрешения овърдрафт се приспадат и дължимите се такси и лихви по настоящия договор.

Недоказани останаха твърденията на ответника за нищожност на договора, поради противоречие с чл. 12, т. 7-9 ЗПК, доколкото в чл. 2 е посочен размера на кредита, а в чл. 4 са регламентирани условията за усвояването му. Предвидена е възможност за кредитополучателя, че може да прекрати договора във всеки един момент от действието му – чл. 8, като в чл. 10 е фиксирани и ГПР – 26.01%.

При този годишен процент на разходите 26.01%, неоснователно се явява и възражението на ответника за нарушение на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно наличието на главен дълг, изпадането на ответника в забава, както и размера на обезщетението за забава.

При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 84, ал. 1 ЗЗД когато денят за изпълнение е определен длъжникът изпада в забава след изтичането му.

Както се посочи по-горе в изложението вземането за главница е изискуемо, считано от 21.06.2022г., от която дата ответникът е в забава в плащането на неизплатената част на дължимата се главница в размер на 797.23лв.

Видно от заключението на вещото лице по допуснатата и изготвена съдебно-счетоводна експертиза, размерът на дължимата се мораторна лихва за исковия период от 21.06.2022г. до 15.11.2022г. е **33.55лв.**, за която сума акцесорната претенция се явява частично основателна, като над тази сума до максимално претендирания размер от 80.38лв. или за разликата от 46.83лв. искът се явява неоснователен.

По разноските:

Предявени са искиви претенции в общ размер на 877.61лв., уважената част е в размер на 830.75лв., респективно отхвърлената част е в размер на 46.86лв., при каквото съотношение следва да бъдат разпределени разноските по делото.

Настоящият съдебен състав, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, обстоятелството, че ищцовото дружество не изпрати представител в проведеното на 23.02.2024г. открито съдебно заседание и Решение по дело С-438/22 на СЕС намира, че на ищеца следва да се признаят разноси за адвокат в размер на 200.00лв. в заповедното производство и 200.00лв. в исковото производство.

Общият размер на сторените от ищеца разноси в заповедното и исково производство е 800.00лв., от които 200.00лв. – адвокатско възнаграждение заповедното производство, 25.00лв. – държавна такса в заповедното производство, 200.00лв. – адвокатско възнаграждение в исковото производство, 350.00лв. – депозит вещо лице и 25.00лв. – държавна такса в исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца разноси с оглед уважената част на иска в размер на **757.28лв.**

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на разноси с оглед отхвърлената част на акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, но такива не се доказва да са извършени, нито се претендират от Д. К..

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422 и сл. ГПК, че Д. И. К., ЕГН *****, дължи на „Ю.Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, на основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумите както следва: **797.23 лева**, представляваща неизплатена главница дължима се по Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № OV87093/01.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК - 28.11.2022 г. до окончателно изплащане на вземането и сумата от **33.55лева** – мораторна лихва за периода от 21.06.2022 г. до 15.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 13.12.2022 г. по ч.гр.д. 64789/2022 г. по описа на СРС, 180-ти състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в частта, за сумата от **46.83лв.** /разликата над уважената част до максимално предявения размер на акцесорната претенция/, **както неоснователен.**

ОСЪЖДА Д. И. К., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на „Ю.Б.“ АД, ЕИК *****, сумата от **757.28лв.** – разноси.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____